

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΕΑΡ ΗΡΩΟΣ ΑΡΡΕΝΟΣ

χρῆν μὲν κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι, θυμέ, σὺν ἀλικίῃ·
 τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας πρὸς ὄσσων μαρμαριζοίσας δρακείς
 ὄς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος
 ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν

ψυχρᾶ φλογί, πρὸς δ' Ἀφροδίτας ἀτιμασθεῖς ἐλικογλεφάρου
 ἢ περὶ χρήμασι μοχθίζει βιαίως, ἢ γυναικείῳ θράσει
 ψυχὰν φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων.
 ἀλλ' ἐγὼ τάσδ' ἕκατι κηρὸς ὡς δαχθεῖς ἔλα

ἱερὰν μελισσὰν τάκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω
 παίδων νεόγυιον ἐς ἦβαν.
 ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ Πειθῷ τ' ἔναιεν καὶ Χάρις
 υἱὸν Ἀγησίλα

Πίνδαρος, *Ἐγκώμια*, Θεοξένῳ Τενεδίῳ, Fr. 131 Tyryn = 123 Mähler

ἦρι μὲν αἶ τε Κυδώνιαι
 μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν
 ἐκ ποταμῶν, ἵνα Παρθένων
 κῆπος ἀκήρατος, αἶ τ' οἰνανθίδες
 αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑφ' ἔρνεσιν
 οἰναρέοις θαλέθοισιν· ἐμοὶ δ' ἔρος
 οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν·
 ἀλλ' ἄθ' ὑπὸ στεροπαῶς φλέγων
 Θρηίκιος Βορέας αἰσ-
 σων παρὰ Κύπριδος ἀζαλέαις μανί-
 αισιν ἐρεμνὸς ἀθαμβῆς
 ἐγκρατέως πεδόθεν τινάσσει
 ἡμετέρας φρένας.

Ἴβυκος, Fr. 286 Campbell

Φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
 ἔμμεν' ὄνηρ, ὅτις ἐναντιός τοι
 ἰοδάνει καὶ πλάσιον ἄδου φωνεῖ-
 σας ὑτακούει
 καὶ γελαίσας ἰμέροεν, τό μ' ἦ μὰν
 καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόαισεν·
 ὡς γὰρ <ἔς> σ' ἴδω βρόχε' ὡς με φώνη-
 σ' οὐδὲν ἔτ' εἴκει,
 ἀλλὰ καὶ μὲν γλώσσα <μ'> ἔαγε, λέπτον
 δ' αὐτίκα χρῶι πῦρ ὑπαδεδρόμακεν,
 ὀππάτεσσι δ' οὐδὲν ὄρημμ', ἐπιβρό-
 μεισι δ' ἄκουαι,
 ἃ δε μ' ἴδρωσ κακχέεται, τρόμος δὲ
 παῖσαν ἄγρει, χλωροτέρα δὲ ποίας
 ἔμμι, τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύης
 φαίνομ' Ἄ<γ>αλλ<ι>.
 ἀλλὰ πὰν τόλματον, ἐπεὶ κεν ἦι τά.

Σαπφώ Fr. 31 Voigt

οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
 ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἄγγελει,
 ἢ τοι πρόσθε στᾶσα βέλος ἔχεπευκὲς ἄμυνεν.
 ἢ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροός, ὡς ὅτε μήτηρ
 παιδὸς ἐέργη μυῖαν, ὃ Φηδεί λέξεται ὕπνω,
 αὐτὴ δ' αὐτ' ἴθυνεν ὅθι ζωστήρος ὀχῆες
 χρύσειοι σύνεχον καὶ διπλῶος ἦντετο θῶρηξ,
 ἐν δ' ἔπεσε ζωστήρι ἀρηρότι πικρὸς οἰστός·
 διὰ μὲν ἄρ' ζωστήρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο
 μίτρης θ', ἦν ἐφόρει ἔρυμα χροός, ἔρκος ἀκόντων,
 ἢ Φοι πλεῖστον ἔρυτο· διαπρὸ δ' εἰείσατο καὶ τῆς.
 ἀκρότατον δ' ἄρ' οἰστός ἐπέγραψε χρῶα φωτός·
 αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἶμα κελαινεφές ἐξ ὠτειλῆς,
 ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μίηνη
 Μηονὶς ἠὲ Κάειρα, παρήιον ἔμμεναι ἵππῳ
 κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο
 ἵππῆες φορέειν· βασιλῆι δὲ κεῖται ἄγαλμα,
 ἀμφότερον κόσμος θ' ἵππῳ ἐλατῆρί τε κῦδος·
 τοιοῖ τοι, Μενέλαε, μίανθην αἶματι μηροῖ
 εὐφυέες κνήμαί τε ἰδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθεν.

Ὅμηρος, *Ιλιάς*, Δ 127-147

], ουδ' ὑπερ[
 ]...[....]μένος.
 ο]ὐ δύναμαι, ψυχ[ή], πεφυλαγμένος ε[ἶ]ναι ὀπηδός·
 χρυσῶπιν δὲ Δίκ[η]ν ἄζ]ομαι ἀχνύμενος,
 ἐ]ξ οὗ τὰ πρώτιστα νέο[τρεφέ]ων ἀπὸ μηρῶ[ν
 ἦ]μετέρης εἶδον τέρμ[ατα πα]ιδεῖης.
 κ]υά[ν]εον δ' ἐλεφαντίνεόν [τ' ἀνεμί]σγετο
 φέ[γγος,
 καλῶν] δ' ἐκ νιφάδων [. . . . .] ἰ]δεῖν.
 ἀλλ' αἰδ]ῶς ἤρκε, νέου δ [. .] ι[ ] ὕβριν
 ] ἐπέβη [ ] νοι·
 ] οφύλλοις
 ←? ἀκροπόλοισ]
 ] ιηι
 Σιμωνίδης Fr. 21 West

] ριο θαλάσσης
 ] ρουσα πόρον·
 ] μενος ἔνθα περανα[
 ]
 ] οἰμι κελευθο[
 ] ν κόσμ[ο]ν ἰοσ[τ]εφάνων
 ] ἔδος πολύδενδρον ἰκο[ί]μην
 εσ[...] εὐαέα νῆσον, ἄγαλμα β[ί]ον·
 κα[ί] κεν] Ἐχεκ[ρατί]δην ξανθότρ[ι]χα
 ὀφ[θαλμοῖσιν ἰδ]ῶν χειρα λάβοιμι
 ὄφρα νέο[ν] χ[αρίε]ντος ἀπὸ χροὸς ἄν[θος]
 λείβοι δ' ἐκ βλ[εφάρ]ων ἱμερόεντα [πό]θον.
 καί κεν ἐγ[ὼ] μετὰ πα[ι]δὸς ἐν ἄνθε[σιν] ἀβρὰ πάθοιμι
 κεκλιμένος, λευκὰς φαρκίδας ἐκτ[ὸς] ἐλῶν,
 χαίτη[ισι]ν χαρίε[ντ]α νεοβλάστ[ι]
 [ ] εὐανθέα πλε[ξά]μενος στέφανον·
 μο[. . . .] δ' ἱμερόεντα λιγὺν [ ]
 ἀρτι[επέα] νωμῶν γλῶσσαν ἀ[πὸ] στόματος
 [ ]
 τῶνδε [ ]
 εὐπομπ[ ]

Σιμωνίδης Fr. 22 West

Εὐρύαλε γλαυκέων Χαρίτων θάλος, , <Ωρᾶν>

καλλικόμων μελέδημα, σὲ μὲν Κύπρις

ἅ τ' ἀγανοβλέφαρος Πει-

θῶ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσιν θρέψαν.

Ἴβυκος Fr. 288 Campbell

ὦ παῖδες, <ὄσ>οι χαρίτων τε καὶ πατέρων λάχετ'
 μὴ φθονεῖθ' ὥρας ἀγαθοῖσιν ὁμιλίαν· [ἔσθλων,
 σὺν γὰρ ἀνδρείαι καὶ ὁ λυσιμελής Ἔρως ἐπὶ Χαλκι-
 δέων θάλλει πόλεσιν.

Carmina Popularia, Συμποτικά, Fr. 44 Diehl

υἱὲ Ταντάλου, σὲ δ' ἀντία προτέρων φθέγξομαι,
 ὅπότε ἑκάλεσε πατὴρ τὸν εὐνομώτατον
 ἐς ἔρανον φίλαν τε Σίπυλον,
 ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων.
 τότε Ἀγλαοτρίαιναν ἀρπάσαι
 δαμέντα φρένας ἰμέρω, χρυσέαισιν τ' ἄν' ἵπποις
 ὕπατον εὐρυτίμον ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι
 ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ
 ἦλθε καὶ Γανυμήδης
 Ζηνὶ τούτ' ἐπὶ χρέος.
 ὡς δ' ἄφαντος ἔπελες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιόμενοι
 φῶτες ἄγαγον,
 ἔννεπε κρυφᾶ τις αὐτίκα φθονερῶν γειτόνων,
 ὕδατος ὅτι τε πυρὶ ζέοισαν εἰς ἀκμάν
 μαχαίρα τάμον κατὰ μέλη,
 τραπέζαισιν τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν
 σέθεν διεδάσαντο καὶ φάγον.
 ἐμοὶ δ' ἄπορα γαστρίμαργον μακάρων τιν' εἰπεῖν
 ἀφίσταμαι·

ἀκέρδεια λέλογχεν
 θαμινὰ κακαγόρους.
 εἰ δὲ δή τιν' ἄνδρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ
 ἐτίμασαν, ἦν Τάνταλος οὗτος. ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι
 μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη, κόρῳ δ' ἔλεν
 ἄταν ὑπέροπλον, ἄν τοι πατὴρ ὑπερ
 κρέμασε καρτερόν αὐτῷ λίθον,
 τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν εὐφροσύνας
 ἀλᾶται.

ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον τοῦτον ἐμπεδόμοχθον,
 μετὰ τριῶν τέταρτον πόνον, ἀθανάτους ὅτι κλέψαις
 ἀλίκεσσι συμπόταις
 νέκταρ ἀμφροσίαν τε
 δῶκεν, οἷς νιν ἄφθιτον
 θῆκαν. εἰ δὲ θεὸν ἀνήρ τις ἔλπεταί κε λαθέμεν
 ἔρδων, ἀμαρτάνει

Πίνδαρος, Ολυμπιονίκαι, I, 36-64

ὡς φάτο, τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
 ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
 χεύατο κάκ κεφαλῆς χαρίεν δ' ἦσχυνε πρόσωπον·
 νεκταρέω δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
 αὐτὸς δ' ἐν κονίησι μέγας μεγαλωστί τανυσθεὶς
 κεῖτο, φίλησι δὲ χερσὶ κόμην ἦσχυνε δαΐζων.
 δμωαὶ δ', ἄς Ἀχιλεὺς ληίσσατο Πάτροκλός τε,
 θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον, ἐκ δὲ θύραζε
 ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
 στήθεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα Φεκάστης.
 Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δάκρυα λείβων,
 χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος - ὃ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ -
 δεΐδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ.
 σμερδαλέον δ' ὦμωξεν· ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ
 ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἄλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι,
 κώκυσεν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δὲ μιν ἀμφαγέροντο,
 πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἄλὸς Νηρηίδες ἦσαν.

Ὅμηρος, *Ιλιάς*, Σ 22-38

Λῦτο δ' ἀγών, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
 ἐσκίδναντ' ἰέναι. τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
 ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 κλαῖε φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
 ἦρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἠὺ
 ἦδ' ὅποσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ καὶ πάθεν ἄλγεα,
 ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων
 τῶν μιμησκόμενος θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν.
 ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὐτε
 ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ προηνής· τοτὲ δ' ὀρθὸς ἀναστάς
 διενέεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἄλὸς. οὐδέ μιν ἠῶς
 φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἄλα τ' ἠΐονας τε,
 ἀλλ' ὃ γ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
 Ἐκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὀπισθεν,
 τρις δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος
 αὐτίς ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο, τὸν δὲ τ' ἔασκεν
 ἐν κόνι ἐκτανύσας προπροηνέα. τοῖο δ' Ἀπόλλων
 πᾶσαν ἀφεικείην ἄπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλεαίρων
 καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν
 χρυσεῖη, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἐλκυστάζων.

Ὅμηρος, *Ιλιάς*, Ω 1-21